

ΛΟΓΟ

ARTA GÂNDIRII ȘTIINȚIFICE

COLECȚIE DE LUCRĂRI ȘTIINȚIFICE

CU MATERIALE CONFERINȚEI ȘTIINȚIFICE ȘI PRACTICE INTERNAȚIONALE

MODALITĂȚI CONCEPTUALE DE DEZVOLTARE A ȘTIINȚEI MODERNE

20 NOIEMBRIE 2020 • BUCUREȘTI, ROMÂNIA

VOLUMUL 4

DOI 10.36074/20.11.2020.v4
ISBN 978-606-8274-23-2

EUROPEAN
SCIENTIFIC
PLATFORM

ΛΟΓΟΣ

COLECȚIE DE LUCRĂRI ȘTIINȚIFICE

CU MATERIALE CONFERINȚEI ȘTIINȚIFICE
ȘI PRACTICE INTERNAȚIONALE

**«MODALITĂȚI CONCEPTUALE DE
DEZVOLTARE A ȘTIINȚEI MODERNE»**

20 NOIEMBRIE 2020

VOLUMUL 4

București • România

E
S
P

UDC 001(08)
M 78

<https://doi.org/10.36074/20.11.2020.v4>

Șeful al comitetului de organizare: Holdenblat M.

Editor: Bilous T.

Designer: Bondarenko I.

M 78 Modalități conceptuale de dezvoltare a științei moderne: colecție de lucrări științifice «ΛΟΓΟΣ» cu materiale conferinței științifice și practice internaționale (Vol. 4), 20 noiembrie 2020. București, România: Platforma europeană a științei.

ISBN 978-606-8274-23-2 («PrintXpert», România)

DOI 10.36074/20.11.2020.v4

Lucrările participanților la conferinței științifice și practice internaționale «Modalități conceptuale de dezvoltare a științei moderne», care a avut loc la Budapesta pe 20 noiembrie 2020 sunt prezentate în colecție de lucrări științifice.

Conferința este inclusă în catalogul Conferințelor științifice internaționale; aprobată de ResearchBib și UKRISTEI (Certificat № 451 din 5 octombrie 2020); este certificată de Euro Science Certification Group (Certificat № 22188 din 24 octombrie 2020).

Materiale conferinței sunt disponibile publicului în condiții Creative Commons Attribution 4.0 International License (CC BY 4.0).

Descrieri bibliografice ale materiale conferinței sunt indexate în CrossRef, ORCID, Google Scholar, ResearchGate, OpenAIRE și OUCI.

UDC 001 (08)

© Participanții la această conferință, 2020
© Colecție de lucrări științifice «ΛΟΓΟΣ», 2020
© Platforma europeană a științei, 2020

ISBN 978-606-8274-23-2

CONȚINUT

SECȚIUNE XII. ȘTIINȚE POLITICE

INTERMESTIC POLICY OF THE EUROPEAN UNION AS THE WAY TO OVERCOME THE RISING EUROSCEPTICISM Hissa-Ivanovych O.	7
--	---

SECȚIUNE XIII. FILOZOFIE

PHILOSOPHICAL WORLDWORK AS A WAY TO OVERCOME THE CRISIS Skiba E.	9
«ЛЮДСЬКА СИТУАЦІЯ» У ПОСТМОДЕРНОМУ СВІТІ ТА ЕКЗИСТЕНЦІЙНО-АНТРОПОЛОГІЧНИЙ ПОВОРОТ ЯК ПЕРСПЕКТИВА ВИХОДУ ІЗ СМИСЛОЖИТТЄВОЇ КРИЗИ Шморгун О.О.	11
СВІТОГЛЯД ЯК ОБ'ЄКТ ФІЛОСОФСЬКОЇ РЕФЛЕКСІЇ Красільнікова О.В.	15

SECȚIUNE XIV. JURISPRUDENȚĂ

PHRASE VERBS AS PART OF THE PHRASEOLOGICAL SYSTEM OF THE ENGLISH LANGUAGE Янжула Д.Р.	17
STANDARDE DE COORDONARE ÎN LEGISLAȚIA CONSTITUȚIONALĂ A ROMÂNIEI Maksurov A.A.	19
TASKS OF CRIMINALISTIC SCIENCE IN THE FIELD OF ENSURING BUSINESS SECURITY Shevchuk V.M.	21
АДМІНІСТРАТИВНА РЕФОРМА ТА ЦИФРОВЕ УРЯДУВАННЯ: НОВА ТОЧКА ВІДЛІКУ Міхровська М.С.	28
АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВИЙ АСПЕКТ ВИКОРИСТАННЯ СЛУЖБОВИХ СОБАК У ДІЯЛЬНОСТІ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ В УМОВАХ ПАНДЕМІЇ COVID-19 Мельник Т.М., Пилипчук І.І.	31

ВЕТО ПРЕЗИДЕНТА Фисун А.В.	34
ВИРОГІДНІСТЬ ДОКАЗІВ ЯК НОВЕЛА ГОСПОДАРСЬКОГО СУДОЧИНСТВА УКРАЇНИ: ПЕРЕВАГИ ВПРОВАДЖЕННЯ Слободська Д.Р.	37
ДЕКЛАРУВАННЯ ДОХОДІВ, ЯК ЕФЕКТИВНИЙ ІНСТРУМЕНТ ЗАПОБІГАННЯ КОРУПЦІЇ У ПУБЛІЧНОМУ СЕКТОРІ Зубро О.В.	40
ДЕЯКІ ОСОБЛИВОСТІ РОЗІРВАННЯ ШЛЮБУ В МІЖНАРОДНОМУ ПРИВАТНОМУ ПРАВІ Заплітна І.А., Слотюк В.А.	43
ДОГОВІР ДАРУВАННЯ В СУЧАСНИХ РЕАЛІЯХ Маланка О.І.	46
ЕКОЛОГІЧНЕ НОРМУВАННЯ У СФЕРІ ЗМІНИ КЛІМАТУ В КОНТЕКСТІ ІМПЛЕМЕНТАЦІЇ ЄВРОПЕЙСЬКОГО ЗЕЛЕНОГО КУРСУ В УКРАЇНІ Копиця Є.М.	48
ЕФЕКТИВНІСТЬ ЗАПРОВАДЖЕННЯ ПРОЦЕСУАЛЬНИХ ФІЛЬТРІВ У ГОСПОДАРСЬКОМУ СУДОЧИНСТВІ Перкій Р.А.	51
ЗЛОВЖИВАННЯ ПРОЦЕСУАЛЬНИМИ ПРАВАМИ В ЦИВІЛЬНОМУ ПРОЦЕСІ: ВИЯВЛЕННЯ ТА ШЛЯХИ ПРОТИДІЇ Верченко А.О.	55
ІНСТРУМЕНТИ ФІНАНСОВИХ РОЗСЛІДУВАНЬ У ПРАВООХОРОННИХ ОРГАНАХ Горбенко Г.М.	58
КОРУПЦІЯ У ПРАВОВОМУ КОНТЕКСТІ Зубро О.В.	65
МЕХАНІЗМИ УТВОРЕНЬ КОЛОКАЦІЙ АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ Ляшко Б., Хаджи А.Ю.	69
ОКРЕМА ДУМКА СУДДІ У КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОЦЕСІ Карп'як Я.А.	71
ОКРЕМІ ПИТАННЯ РЕАЛІЗАЦІЇ ОСОБИСТИХ НЕМАЙНОВИХ ПРАВ ТА КАРАНТИННІ ЗАХОДИ ЩОДО ЗАПОБІГАННЯ ПОШИРЕННЮ НА ТЕРИТОРІЇ УКРАЇНИ COVID-19 Андрощук А.Р.	74

ОРГАНІЗАЦІЙНО-ПРАВОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ СТВОРЕННЯ ВЕРТИКАЛЬНО ІНТЕГРОВАНІХ КОМПАНІЙ У ВУГІЛЬНІЙ ПРОМИСЛОВІСТІ УКРАЇНИ	Ілларіонов О.Ю.	76
ПРАВОВА ПРИРОДА ІНСТИТУТІВ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ТА ЗУСТРІЧНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПОЗОВУ В ГОСПОДАРСЬКОМУ ПРОЦЕСІ	Михайлішин В.В.	80
ПРОТИДІЯ ВІЙСЬКОВІЙ ЗЛОЧИННОСТІ: МІЖНАРОДНИЙ ДОСВІД	Дмитренко Н.А.	84
РОЛЬ СУДУ У КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОЦЕСУАЛЬНОМУ ДОКАЗУВАННІ	Лопацька Ю.В.	87
СОЦІАЛЬНІ МЕРЕЖІ В ОСОБИСТОМУ ТА ПРОФЕСІЙНОМУ ЖИТТІ ПРАЦІВНИКІВ ДЕРЖАВНОЇ СЛУЖБИ	Мурач Д.В., Теліженко Л.В.	91
ФРАЗОВІ ДІЄСЛОВА ЯК ЧАСТИНА СИСТЕМИ АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ	Бусько О.М.	94
SECȚIUNE XV.		
ISTORIE		
FACTORS THAT CONTRIBUTED TO THE TOTALITARIAN COLLECTIVIZATION OF THE UKRAINIAN VILLAGE IN THE FIRST YEARS OF EARLY STALINISM	Motuz V.	96
KAMYANETS-PODILSKIY IPE IN THE 1920s: INTERNATIONAL SCIENTIFIC RELATIONS	Yablonska D.	99
POLITICAL AND ECONOMIC SITUATION OF THE MUGHAL EMPIRE IN THE FIRST HALF OF THE XVI CENTURY	Brych Y., Vasylenko T., Pryhoniuk M.	102
АВТОКЕФАЛИЯ ПРАВОСЛАВНОЙ ЦЕРКВИ УКРАИНЫ КАК ВОЗОБНОВЛЕНИЕ ИСТОРИЧЕСКОЙ СПРАВЕДЛИВОСТИ В ПРОЦЕССЕ ПОСТРОЕНИЯ ДЕМОКРАТИЧЕСКОГО ЕВРОПЕЙСКОГО ГОСУДАРСТВА	Осийский Ю.А.	105
ДИПЛОМАТИЧЕСКИЕ ДОКУМЕНТЫ КАЗАХСКОГО ХАНСТВА	Каскарбаева Г.С.	107
КУРС НА ВСТАНОВЛЕННЯ ПРЯМОГО ДИПЛОМАТИЧНОГО КОНТАКТУ З КУБОУ ЗА АДМІНІСТРАЦІЇ Б. ОБАМИ	Крастиченко К.О.	110

ПАРТИЗАНСЬКИЙ РУХ ЯК ФОРМА ЗБРОЙНОЇ БОРОТЬБИ: ІСТОРИЧНИЙ АСПЕКТ

Науково-дослідна група:

Нашивочников О.О., Ковч В.Ю., Печорін О.М., Євсєєв І.Г. 112

РОЛЬ ПОЛЬСЬКОГО ФАКТОРА В ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКОГО ВІЙСЬКА В СІЧНІ-ЧЕРВНІ 1920 Р.

Ляскович Р.С. 115

РОЛЬ РУМУНІЇ В ОРГАНІЗАЦІЇ МАТЕРІАЛЬНО-ТЕХНІЧНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ АРМІЇ УНР У 1920 Р.

Ляскович Т.В. 118

ТОРГІВЛЯ КІНЬМИ В ПІВДЕННОУКРАЇНСЬКИХ ГУБЕРНІЯХ ПОРЕФОРМНОЇ ДОБИ

Чернікова Н.С. 121

DOI 10.36074/20.11.2020.v4.38

ТОРГІВЛЯ КІНЬМИ В ПІВДЕННОУКРАЇНСЬКИХ ГУБЕРНІЯХ ПОРЕФОРМНОЇ ДОБИ

ORCID ID: 0000-0002-5470-0622

Чернікова Наталія Семенівна

кандидатка історичних наук, докторантка кафедри східноєвропейської історії
Дніпровський національний університет імені Олеся Гончара

УКРАЇНА

Особливістю південноукраїнського конярства була відсутність суто товарного спрямування даної галузі. Незважаючи на зростання питомої ваги та ролі коней у господарюванні, їх утримання було надто витратною справою як для селян, так і поміщиків, тому у більшості господарств на продаж виставляли, як правило, надлишок худоби.

Зважаючи на обмежене коло потенційних покупців, продаж заводських коней відбувався переважно на місцях безпосередньо у власників, а продажні ціни починалися зі 100 руб. [1]. Відомі кіннозаводчики Фальц-Фейни, приміром, щорічно продавали 100-150 коней за ціною від 100 до 1000 руб. за голову, а за робочих коней правили від 15 до 250 руб.[2]. Власники породистих скакунів могли розраховувати на грошову винагороду за рахунок здобуття призових місць на кінних виставках та перегонах, яка щорічно виділялася Управлінням державного кіннозаводства. Так, з 1885 по 1903 рр. прибуток від виставлених Фальц-Фейнами на перегонах Москви, Одеси, Каховки, Сімферополі коней склав 99,418 тис. руб.; крім того власники отримали 34 срібні речі на суму 5,875 тис. руб.[3]. Однак, враховуючи зусилля та витрати щодо їхнього утримання, ці кошти варто розцінювали не як джерело прибутку, а радше як компенсацію, або стимул для подальшої діяльності.

Зростання населення та чисельності селянських господарств, пріоритетність використання коней у землеробстві сприяли товаризації конярства. Селянське конярство було орієнтоване на отримання робочого коня для забезпечення господарчих потреб. Тому торгівельним компонентом виступав лише надлишок худоби в господарстві, яка не мала відпускну торгівлі.

Торгівля кінськими відбувалася між місцевим населенням та охоплювала інші підросійські губернії [4]. Масовий збут коней здійснювався переважно безпосередніми власниками – кіннозаводчиками, селянами, у деяких випадках посередниками виступали цигани, євреї, селяни. Серед основних форм торгівлі – міської, ринкової (одноденні базари, сільські ринки) та ярмаркової – остання була найпоширенішою, так як була доступною для всіх верств населення[5]. Близько 80% ярмаркової торгівлі припадало на сільську місцевість[6].

Найбільш активно ярмаркова торгівля проводилася в червні і вересні. Вплив на торгівлю здійснювали погодні умови і стан шляхів сполучення. Найвигіднішим періодом для продажу коней господарі вважали літо й осінь, тому що коні мали найбільш товарно привабливий вигляд завдяки наявності свіжих кормів і теплої сухої погоди. Лише у липні-серпні кількість ярмарок значно знижувалася, що було пов'язано з початком сільськогосподарських робіт, які не обходилися без коней.

Найпопулярніші серед населення ярмарки, де здійснювалася купівля-продаж коней, проводилися у Єлисаветграді та Новомиргороді (Херсонщина), Катеринославі, Нікополі, у колонії Ейнлаге, Новомосковську, Бахмуті (Катеринославщина), Каховці, Мелітополі, Ногайську (Таврійська губернія) [7]. Вони відрізнялися часом проведення, кількістю, породами та призначенням, регіональною диференціацією в постачанні та збуті коней тощо. Як правило, на найбільших ярмарках на продаж виставляли від 400 до 1 тис. коней; на дрібніших, відповідно, від 100 до 400 голів. Виняток становили ярмарки материкових повітів Таврійської губернії, куди приганяли табуни коней із навколишніх повітів, сусідніх губерній, а також із області Війська Донського та Чорноморського округу, Орловської губернії. Тож тут загальна чисельність вимірювалася кількома тисячами, сягаючи навіть до 10 тис. голів) [8;9]. Регіони постачання коней на херсонські та катеринославські ярмарки були значно ширшими і доповнювалися Полтавською, Харківською, Київською, Курською, Воронежською, губерніями, областю Кубані тощо.

Як правило, переважна більшість ярмарок спеціалізувалися на продажу робочих коней, тож і покупцями виступали здебільшого селяни. Крім того, користувалися попитом упряжні коні, незначним попитом – верхові ремонтні. Чи не єдиний ярмарок, що збирав кіннозаводчиків з усього регіону і куди масово звозили на продаж породистих заводських рисистих коней, відбувався у Єлисаветградському повіті[8]. До того ж, лише тут відбувалися закупівлі коней для вивезення до Австрії та Румунії, що здійснювалися кавалерійськими ремонтерами [9].

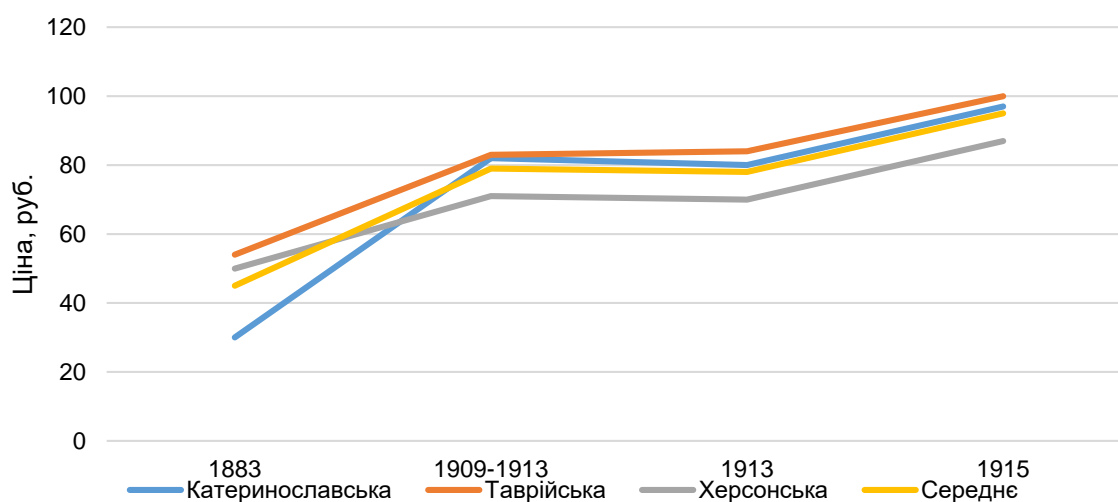
Важливе значення у кінній торгівлі відігравали ярмарки у Новомосковському повіті. Приміром, Перещепинський ярмарок здобув популярність через вигідне розташування, адже організовувався на перетині трьох торгівельних магістралей: 1) з Воронежської та Курської губерній на Катеринослав; 2) із Дону та Кубані через Катеринослав до Бессарабської губернії та Румунії; 3) з Полтавської губернії на ярмарки в сусідніх губерніях (зокрема, в Олександрівському та Мелітопольському повітах) [8]. Як правило, тут здійснювалася закупівля місцевих і донських верхових коней для армійської кавалерії. Придбані на Петропавлівському ярмарку верхові коні постачалася до прикордонної служби та румунських ремонтерів. Незважаючи на те, що традиційно місцеві ярмарки та заводи залишалися джерелом постачання верхових коней для кавалерійських військ, упродовж досліджуваного періоду першість здобули інші регіони, зокрема Донський[5].

Ціноутворення при торгівлі кінями відбувалося під впливом багатьох факторів. Вартість поміщицьких, заводських, коней визначалася виключно за якісними показниками. Як правило, у великих володіннях забезпечення худоби кормом не залежало від урожайності певного року, тож власники не продавали коней через продовольчу скруту, а за власної ініціативи. Вартість же селянських коней, навпаки, залежала не від їхнього «товарного вигляду», а від тогорічної врожайності певної місцевості та спроможності господаря прогодувати худобу. «За наявності кормового запасу в господарстві і зайва худоба не продається, але якщо корму немає, то збувається і необхідна», – зазначали сучасники[10]. Приміром, середня вартість коня у Єлисаветградському повіті в урожайному 1887 р. становила 30-50 руб., а у бідному на врожай 1889 р. впала до 15-20 руб. У гіршому випадку, щоб кінь просто не загинув від голоду, селянин мусив віддавав його за 6 руб. (здебільшого для забою на шкуродерню).

Найвищі ціни на коней спостерігалися навесні, що обумовлювалося сезонною потребою господарів у тягловій силі для виконання землеробських робіт. Якщо, приміром, на Катеринославщині навесні коня можна було придбати за 57 руб, то восени ціна знижувалася до 46 руб.[11].

Безперечно, важливим фактором ціноутворення був попит. Приміром, у кризові для конярства 1860-ті рр. на Петропавлівській ярмарці у Катеринославі із трьох тисяч виставлених на продаж коней було придбано лише 100, тож і ціни були порівняно низькими – від 10 до 35 руб. На Успенській ярмарці в Катеринославі із 350 коней продали лише 50 у середньому по 25 руб. Гарних же коней, які коштували до 100 руб., взагалі не купували. За таких обставин відбувався активний обмін («меня») кінями між циганами, євреями та селянами, з обов'язковою грошовою доплатою – «придачею»[12]. На Спасо-Преображенській ярмарці (Новомосковський повіт) відзначалося, що «в даний час торгівля кінями занепала»: табуни коней взагалі не виставлялися на продаж, а господарі або перекупники приводили не більше 5 коней, за яких правили у середньому 20 руб. Були й випадки, коли не купували взагалі.

З 1880 р. паралельно зі стабілізацією розвитку конярства у регіоні поживляється й торгівля, де поряд із робочими, відновлюється попит на верхових та обозних коней для армійської артилерії, що позначилося зростанням цін (графік 1):

Графік 1. Ціни на коней у південноукраїнських губерніях, 1883-1915 рр.
дані сформовано з [13;14].

Означена тенденція здорожчання була характерною для розвитку тваринництва у цілому, тож зростання цін відбувалося пропорційно до цін на велику рогату худобу, овець, свиней тощо. Під час Першої світової війни власники кінних заводів та селяни-господарі зазнали невиправних втрат через відсутність попиту на коней та підвищення цін на фураж, що не давало можливості підтримувати тварин у належному стані. Остаточного ж удару галузі було завдано сумнозвісними подіями 1917-1920 рр.

Список використаних джерел:

- [1] Быстрицкий, Н.С.(сост.).(1889). *Памятная книжка и Адрес-календарь Екатеринославской губернии на 1889 год*. Екатеринослав: Тип. Губернского Правления.

- [2] Гибер-фон-Грайфенфельс, А.В. (1897). *Коневодство и коннозаводство в имениях наследника Фальц-Фейна Таврической губернии Днепровского уезда*. Одесса: Тип. Ганьперина и Швейцера.
 - [3] Свістула, О.В. (2015). Конярство на Півдні України: історичний екскурс. *Тваринництво та технології харчових продуктів*, 207, 63-73. URL:<http://journals.nubip.edu.ua/index.php/Tekhnologiya/article/view/5586/5496>.
 - [4] Мердер, И.К. (сост.). (1871). Сборник сведений о торговле лошадьми и перечень конских заводов в России. Санкт-Петербург: Тип. А. Бенке.
 - [5] Мельникова, Д.А. (2017). Конская торговля в Российской империи во второй половине XIX – начале XX вв. *История повседневности*, 1, 42-51. URL: <https://cyberleninka.ru/article/n/konskaya-torgovlya-v-rossiyskoj-imperii-vo-vtoroy-polovine-xix-nachale-xx-vv>
 - [6] Канделаки, И. (1914). *Роль ярмарок в русской торговле*. Санкт-Петербург: Типография редакции периодических изданий Министерства финансов.
 - [7] Скальковский, А.А. (1853). *Опыт статистического описания Новороссийского края*. (Ч. 2). Одесса: Типография Францова и Нитче.
 - [8] Дубенский, Д. (сост.). (1903). *Коневые средства Европейской России*. Санкт-Петербург: Военная типография.
 - [9] Главное Управление Конного Заводства (сост.). (1884). *Конская перепись 1882 года*. Санкт-Петербург: Типография Месника и Римана.
 - [10] Зерцалов, С.А. (1892). *Степное скотоводство в Новороссийском крае, его прошлое и настоящее*. Одесса: Славянская типография Н. Хрисогелос.
 - [11] Блиох, И.С. (1876). *Исследования по вопросам, относящимся к производству торговли и передвижению скота и скотских продуктов в России и за границей*. Санкт-Петербург. URL: <https://elib.rgo.ru/handle/123456789/216605>
 - [12] *Памятная книжка Екатеринославской губернии на 1867 год*. (1867). (Ч. 2). Екатеринослав: Типография Губернского правления.
 - [13] 13. Департамент землеустройства и сельской промышленности. (1884). *1883 год в сельскохозяйственном отношении по ответам, полученным от хозяев*. (Вып. 3: Сведения за осенний период и общий обзор года). Санкт-Петербург: Тип. В. Безобразова и К°.
 - [14] Главное управление землеустройства и земледелия. (1916). *1915 год в сельскохозяйственном отношении по ответам, полученным от хозяев*. (Вып. 6. Ч. 2: Местные цены на полевые произведения, скот и продукты животноводства: средние за пять лет, 1909-1913 гг. и в 1915 году). Петроград: Тип. В. Ф. Киришбаума.
-